

KINO

Tribuna, kino in ... april

Če smemo koga javno protežirati, potem so to otroci. Vredni so in to tudi zaslužijo. Zatorej — prednost filmskemu sporedu v OTROŠKEM KINU MOJCA v aprilu. Staro basen o kozi in sedmih kozličkih poznamo, ali ne? Pred nami je filmska premiera ne-navadnega otroškega musicala VOLK V RITMU o mamici-kozi, o volku, zvijačah, spretnosti, maščevanju in o zmagovalstvu pravice. Gre za sodobno zasnovano otroškega filma z mnogimi znanimi liki na ozadju slikovitega okolja. V filmu nastopajo znameniti umetniki, pa slavni Moskovski cirkus in skupina še bolj slavnega moskovskega Bolšoj teatra. Četudi gre za sovjetski film, bo v njem slišati tudi popularni rock and roll v interpretaciji znanih pevcev. No, malo starejši otroci si bodo zatem ogledali reprizo domačega akcijskega filma VRNITEV ODPISANIH z Dragom Nikolićem na čelu, ljubitelji dobre komedije pa ameriški film STAN IN OLIO V TUJSKI LEGIJI. Kdo ju pozna: Zlatka Krasniča in Jasno Krofak? Nihče? To sta Kekec in Mojca v domačem filmu KEKCEVE UKANE, ki jim sledijo črno-bele ameriške risanke POPAJEVA NOVA SERIJA, pa večno mladi Charlie Chaplin v filmu CHARLIE GASILEC, ter konec aprila še risanke MIKIJEV ROJSTNI DAN, pa izvrstno filmsko zapisana Mozartova opera ČAROBNA PIŠČAL. Toliko za vaše matičke, dragi Tribunini bralci, v otroškem kinu MOJCA.

Kaj ponuja široko platno kina ŠIŠKA? V prejšnji številki smo vam že predstavili »novega« Kabirja Bedija, ki ga seveda bolj poznate kot SANDOKANA, tokrat v italijanskem filmu TIGER SE ŽIVI režiserja Sergia Sollime. Vse je seveda od sile romantično: Sandokan se je po Marianini smrti umaknil v Bengalsko džunglo. Toda nasilje v Mompracemu ne počiva in Sandokanov prijatelj Janez de Gomera (dokazano ni slovenske krvi!) spravi Sandokanov meč spet v akcijo. Tudi ameriško filmsko kriminalko NAPAD NA POLICIJSKO POSTAJO režiserja Johna Carpenterja smo vam deloma že predstavili. Tokrat dodajmo, da je film prejel lani nagrado Britanske akademije za film in TV za režijo ter da glavne vloge v tem dinamičnem filmu igrajo Darwin Joston, Laurie Zimmer in Martin West. Pa spet veselo presenečenje za »stalne« obiskovalce kina Šiška: TERENCE HILL in BUD SPENCER sredi novih pustolovščin v italijanski komediji SUPERKIFELJCA režiserja E. B. Clucherja.

Pa še »novička« za ljubitelje filma: te dni začne z delom nova kinodvorana na Kodeljevem, in sicer kino TRIGLAV. Moderna, lepa, zanimiva!

NAŠ PORTRET

Kamilo Hilbert in njegovo življenje

Čas boja in odločitev

Kamilo Hilbert je bil kot mlad gradbeni tehnik že v rajni Jugoslaviji označen za levičarja. Na tehničnem oddelku banske uprave zato ni dobil stalne zaposlitve, bil je dnevičar, tak, ki so ga lahko odpustili kadarkoli. Na rdečo stezo ga je potisnil dr. Kanoni, pa tudi oče je bil po prepričanju socialist:

Kamilo Hilbert: Zadovoljen sem, srečen ...

»Zaznamovan sem bil in ob različnih akcijah komunistov so si žandarji kljuko podajali tudi pri nas doma, čeprav še nisem bil član Partije. Prestavljen sem bil v Maribor, kjer sem nadzoroval gradnjo gimnazije. V mestu pod Pohorjem je bil takrat močan kulturni in člani te zveze so se počutili gospodarji dežele. Nekoč smo se na dravskem mostu fizično spopadli, pa so žandarji nagnali najprej nas ...«

Pred Nemci se je tovariš Kamilo umaknil v Ljubljano in se prek ing. Sifkoviča povezal z OF. Inženirja so kasneje beli ubili na Sv. Urhu ... Julija 1941 je tovariš Hilberta v Partijo sprejela Vida Tomšič:

»Vojna je bila, uprli smo se ... Če danes razmišljam, me je dvignila pravzaprav vojna. To je bil čas odločitev in jaz, neopazni gradbeni tehnik sem se znašel v tem velikem vrtincu ...«

Stanoval je v Rožni dolini, deloval pa v Centru. Ko je tam postalo prevroče, je bil prestavljen v Moste za sekretarja rajonskega komiteja. V zloglasnih božičnih racijah je bil zajet:

»Italijani so me zasliševali tako, da sem takoj uganil, kako o meni tistega pravega sploh ne vedo. Obsodili in poslali so me v taborišče Visco pri Udinah. Slovenci temu kraju pravimo Višek ...«

Po kapitulaciji »večne rimske države« je taboriščna partijska celica organizirala množični odhod domov in v partizane. Tovariš Kamilo se je znašel v Kočevju. Postal je sekretar novomeškega okrožja, leta 1944 pa je bil poslan na poseben tečaj OZNE. Poslej je do leta 1951 deloval v UDBI v Celju, Ljubljani, Mariboru in na Primorskem. Najtežje je bilo ob resoluciji Informbiroja leta 1948:

»To je bil čas osebnih tragedij ... Pomislite! Desetletja smo prikazovali samo blestečo podobo Sovjetske zveze, potem pa čez noč ...«

Po daljši bolezni je leta 1951 postal direktor celjske Cinkarne:

»Bil sem po stroki gradbenik in sem moral preštudirati kupe metalurških knjig. V tovarni so bili samo trije inženirji, vladali so mojstri, ni bilo kreditov, ni bilo kadrov. Ne bi smel reči, da sem imel slabe predhodnike, vendar smo se kmalu po mojem prihodu odločili za širše štipendiranje nadarjenih in se tako začeli tehnično ter politično dvigovati ...«

V nekem obdobju svojega življenja je Kamilo Hilbert moral poprijeti za vse tisto, kar je ukazala Partija. Ni bilo mogoče izbirati:

»Vsakdo izmed nas je želel biti dober in sposoben, čeprav ni bilo vedno enostavno ... Danes se mi dozdeva, kakor da je krojač pogosto opravljal čevljarška dela in vrtnar mesarske posle. Vendar pa so bili ti ljudje večinoma take vrste, da so tisto, česar so se lotili, trmoglavo uresničili ...«

Ko sva mrzlega dopoldneva udobno sedla v topli dnevni sobi, je najprej podvomil, da bi o sebi lahko povedal kaj posebnega. V ostrem pogledu jasnih modrih oči je še vedno ohranjena pronicljivost, njegov obraz in govor pa sta bila pridružena ter mehka. S finimi prsti glasbenika je poudarjal izgovorjene besede:

V mladosti sem igral violino ... Želel sem študirati glasbo, najrajši klavir, vendar oče ni hotel o tem prav nič slišati. Moji sošolci so bili Leskovic, Lipovšek, Šivic ...«

Najtežje je bilo tovarišu Kamilo, ko je prišel v partizane in se nalezal uši ... Droban, mehak nasmeh mu je hušnil prek lica:

Tisti trenutek, ko je po meni gomazelo 10.000 nadležnih živalic, me je popadla tako silovita panika in prepričan sem bil, da tako ušvi te vojne nikakor ne moremo dobiti ... Kasneje, ko sem dobro poparjeno perilo likal in mi je pod težo gladke ploskve likalnika kar pokalo pk, pk, pk, mi je bilo že nekoliko lažje ...

Najlepše? Najlepše pa je bilo takrat, ko je prišla svoboda. Vriskali smo iz polnih pljuč ... Pa kadar otroci zdravo rastejo, je tudi lepo ...

Če sem srečen človek? Ne vem ... Zadovoljen sem, morda tudi srečen, lahko pa ni bilo prav nikoli ...«

Kamilo Hilbert je bil sedemkrat odlikovan, nazadnje ga je lani za sedemdesetletni življenjski jubilej odlikoval predsednik Tito z redom dela z rdečo zastavo:

Vesel sem odlikovanja. Človek vendarle čuti, da kar je storil v svojem življenju, ni bilo zaman in ni pozabljen ... Glejte ...«, je pokazal knjigo in karton s podpismi vseh sekretarjev Novega mesta od medvojne naprej: »Taka knjiga in tovariši, ki te niso pozabili ...«

Tovariš Kamilo je po narodnosti Čeh, po srcu Slovenec in Jugoslovan. Ze njegov oče je tukaj pognal korenine, enajstčlanska družina je živela na Poljanah. V dnevni sobi, kjer sva sedela, je največja prosta stena pokrita z veliko oljnato sliko velike družine. Ustvaril jo je brat tovariša Kamila, evropsko znani slikar, živeč v Parizu, Jaro Hilbert ... Da, slika pomeni preteklost:

Preteklost je zanimiva ... Tudi dandanašnji jo moramo osvetljevati, vendar ne šablonsko. Mladi ljudje radi prislunkejo zgodovini, toda podajati jo moramo na primeren in simpatičen način ...«

Kadar se človek pogovarja z ljudmi, ki jih je življenje tako čudno metalo in jim deljevalo nenavadne naloge, se vprašamo, kako vraga so zmogli? Nekaj pojasnila je v vztrajnosti, prepričnosti, trdnosti značajev, srčnosti ...

Bogomir Šefić